

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 10. De immoderato divitiarum amore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60514)

Aprilis.

Est profectò labor lætus, per quem securitas invenitur. Cypr.

DIES X.

De immoderato divitiarum amore.

I.

Divitem esse, peccatum non est; sed divitijs nimium addictum esse. Christus, qui damnare viderur divites, non propterea eos damnat, quòd divites, sed, quòd plerumque avari sint. Sacrae litterae non bonorum possessionem, sed cupiditatem improbant; quæ facit, ut quis earum vel nimium tenax sit, veleas nimis sollicitè cumulare velit; quod, ut S. Paulus ait, *radix omnium malorum est*. Etsi enim eorum causa semper non sit, occasio tamen est, eaque progignit, & nutrit. Ad quæ scelera perpetranda cupiditas opes congerendi non impellit? & quæ peccata committendi opes jam acquisitæ non præbent ansam? Dives, quidquid vult, potest; & quid velle dives injustus, & impius non potest? *Qui volunt divites fieri, inquit Apostolus, incidunt in tentationem, & in laqueum diaboli, nec tentationes sunt, in quas cadere*

1. Tim 6.
7. 9.

dere non possint. *Qui festinat ditari*, in Aprilis
quit sapiens, non erit innocens..

Prov. 28. 20.

II. Qui bonis terrenis nimis afficitur, brevi erga Deum parum afficietur. In oblivionem salutis suae facile venit, ubi fortunae bonis nimis avidè inhiatur; nec desiderio, nec spe bonorum aeternorum ferè rangitur, qui tam ardentè bonis caducis congerendis occupatur: & quanto-
pere metuendum est, ne Christianus esse cesset, qui immoderato ditescendi flagrat desiderio! Plures, inquit Apostolus, quia hac cupiditate opes suas cumulandi abripi se passi sunt, radicem omnium bonorum spiritualium, nempe fidem perdiderunt, idololatrae effecti, cum prius avari extitissent. Plerique divitum dicere possunt illud hominis cujusdam in sacris litteris: *dives effectus sum; inveni idolum mihi*, quasi diceret: è pecunijs meis mihi idolum conflavi. Hoc est scopus affectus, & adorationis meae; in hoc omnem meam colloca-
vi fiduciam. Auderèsne hoc palam profiteri? at verò si bonis terrae nimium additus es, an non cor tuum id ipsum dicit? an non hoc tua vivendi ratio confirmat?

Quam quidam appetentes erraverunt à fide 1 Tim. 6. 10.

ose. 12. 8.

Quod est idolorum servitus. Eph. 5. 15,

III. Aliæ animi motiones cum ætate franguntur; sed ista roboratur: aliæ placentur rerum, quas desideraverant, possessione

Aprilis.

sione; ista verò irritatur: ignis enim est devorans, quò plus materiæ ei adiicitur, eò magis inflammatur. Avarus similis est homini hydropico; aqua, quæ ipsi propinatur, tantùm abest, ut sitim ipsius extinguat, ut potiùs irriter; quò plus bibit, eò plus bibere desiderat. Aliæ animi affectiones habent sphaeram, ut vocant, suæ activitatis; & eorum paucae ad omnis generis scelera se extendunt; avaritia verò omnia complectitur: cùm quis avarus est, etiam injustus est, violentus, durus, suspiciosus; fraudulentus, fidei, legis, charitatis, religionis expers est; ignorat, vel obliviscitur legis naturæ, gratiarum, & pietatis, nec cognatos, nec amicos, nec ipsum Deum ampliùs agnoscit. Proprium duntaxat commodum loco Dei habet, & adorat: huic omnia, honestatem, conscientiam, salutem consecrat. Atque hæc auri cupiditas, quæ, nos excæcando, tantarum confusionum causa est, eas nobis occultat. An non harum pravitarum particeps es? an non cæcitas tua tibi obstaculo est, quò minùs eas cognoscas, & proin eò te adigit, ut malis hisce remedium afferre non possis? Cuncta tibi timenda sunt, si bonis caducis nimis addictus es; nec avaritiæ tuæ effectus times.

In

Inquire in teipsum, ut cognoscas, an omnia bona tua justè acquisieris, vel an ijs non immodicè afficiaris; opemque à Deo pete, animum tuum ab ijs avellendi.

Radix enim omnium malorum est cupiditas; quam quidam appetentes erraverunt à fide. 1. Tim. 6. v. 10.

Qui pecuniam appetit, fidem perdit; qui aurum redigit, gratiam prodigit. Ambr. serm. 59.

DIES XI.

Remedia iræ.

I.

Curari malum non potest, cuius non cognoscitur causa, nec iracundiæ afferri remedium, si ejus origo ignoratur. in quibusdam oritur è biliola corporis habitudine; in alijs ex animi imbecillitate. Superbia, quæ nos vel minimi contemptus impatientes reddit, non rarò iracundiæ nostræ causa est, & potissimum nostri ipsorum amore nititur, qui nobis persuadet, omnia nobis deberi; unde tantopere delicati in puncto honoris evadimus, ut hoc rangi vix possit, quin excandescamus. Amor immoderatus, quo in certas quas-

dam